

2017. április 26. szerda

Jn 3, 16-21

Számomra ebben a szentírási részben a legelgondolkodtatóbb részlet az ember lelkének összetettsége. Talán úgy is meg lehetne fogalmazni ezt a részt, hogy: ... a világosság eljött a világba, de az ember jobban szerette a sötétet, mint a világosságot, mert a cselekedeteit a gonosz, befelé irányuló erők mozgatták. Mert aki hagyja, hogy a cselekedeteit önzés és rosszindulat irányítsa, az gyűlölni fogja a világosságot, ami az életének hiányosságait megmutatja. Aki pedig az igazságot cselekszi, az világosságban él, mert az önzetlen adás maga a fény.

Bennem él mindkettő. Az is, aki nem merészkedik a világosságra, és az is, aki nem ismeri a sötétet.

De ki irányít engem? Hagyom-e a bennem élő Istennek, hogy irányítsa a kezeimet és a szívemet?

Néha igen, máskor nem.

Aki fáklya akar lenni, annak ki kell bírnia az égést!

És a legfontosabb feladat számomra az, hogy akkor is tudjam, hogy merre van a gyufám, amikor éppen kialudt a fáklyám.

Kecskés-Vincze Eszter (Budapest)